

Szám.

most
Ben-
t arra,
eki.

ki előtt
álmat
eloldva
kovic
olyan
illik a
. Ha a
ár volt
oldoz-
yódot.
a »Kis
el vet-
an be-
Köszö-
a »Má-
Fuchs
molyan
odban,
Pali
óltál s
ugyan
Frédi.
a jövő

Gizi,
eddig
szesen
ny.

Laszly
olánka

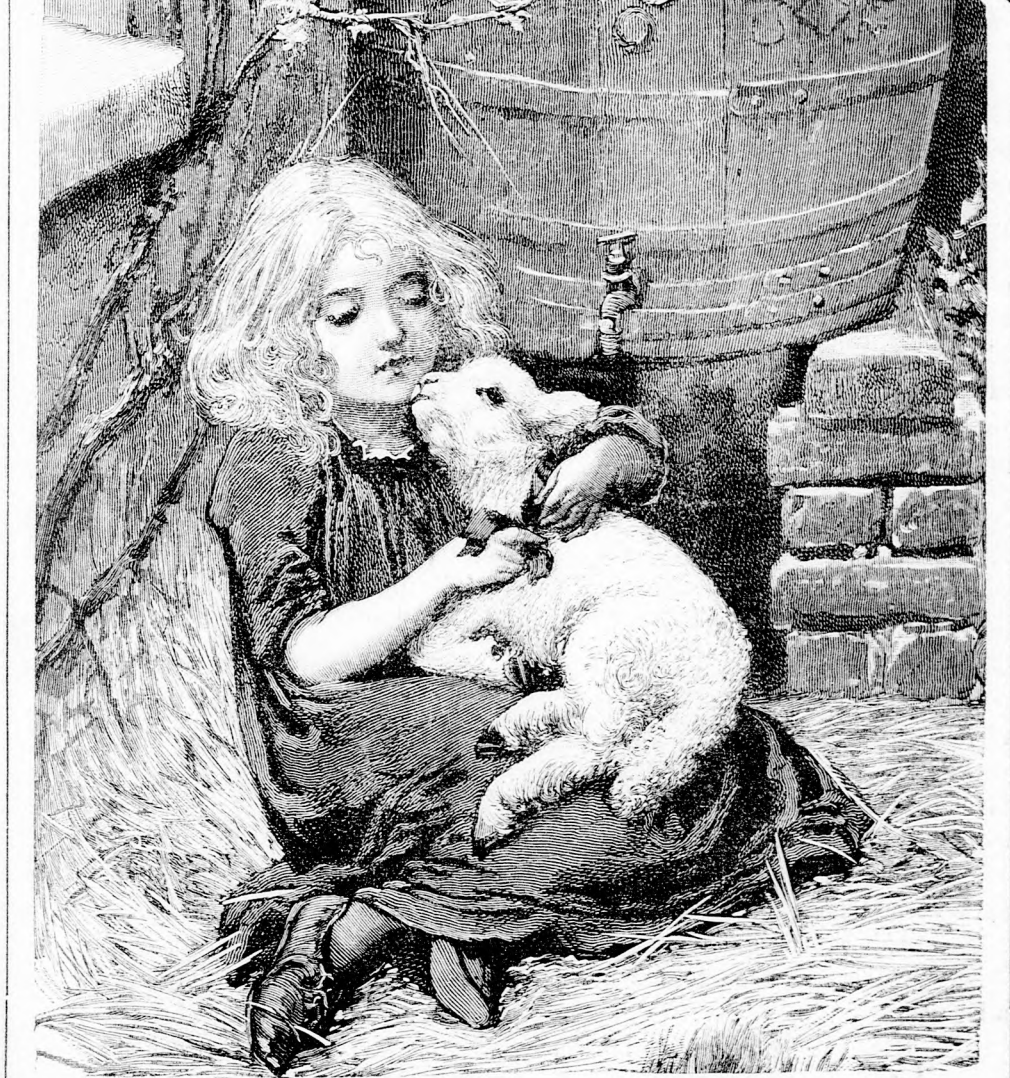
orvát

tva a

s ada-
csi.

a-épület
sulat.

KIS LAP

MARISKA ÉS BÁRÁNYKÁJA. (Lásd a 233. lapon.)

ALADÁR ÉS HUGOCSKÁJA.

— Elbeszélés. —

EREK számban féltuczatra volt terítve a kávé asztalnál. Pedig egygyel több apró népség volt a háznál s az öreg dadának ugyancsak meggyült a dolga, míg valamennyit rendbe szedte.

— Tessék, már megint nincsenek itt mindnyájan! Ki is hiányzik? Ahá, a beteg... meg az a lusta Aladár urfi. Hát maga hová szalad, Piroska? Tüstént jöjjön vissza! Meghül a kávéja!

De Piroska csak szaladt kifelé, a mennyire apró lábai birták, aztán föl a lépcsőn az emeletre, ami nem volt csekély munka. Hanem végre mégis följutott, aztán ismét nagy sietséggel gömbölygött végig a folyosón egy ajtóig, melyet megpróbált kinyitni. De be volt csukva.

— Ki az? kérdé belülről egy hang.

— Én vagyok.

— Ki az az én?

— Hát én, Piroska.

— És mit akarsz?

— Nyisd ki az ajtót.

— Nem lehet, öltözködöm, nem érek rá veled játszani.

— De én nem akarok játszani... hívni akarlak reggelizni. A kávé már az asztalon van, a dada haragszik.

— Jól van kicsikém, mindjárt megyek. Mondd, hogy tüstént ott leszek.

— Akkor jól van.

— És vigyázz, be ne törd az orrod a lépcsőn.

— Igen is nem töröm be, majd nagyon vigyázok.

Hat-hét éves, piros-pozsgás képű, göndör fürtű kedves kis leányka volt Piroska. Megnyugodva a kapott válaszban, sietett vissza, de a lépcsőn megemlékezett ígértéről és nagyon vigyázva ment le. Nem is történt semmi baja s szerencsésen visszakerült az ebédlőbe.

— Aladár mindjárt jön, dada, tüstént itt lesz.

És fölkapaszkodott székére, hogy hozzá lásson a reggelihez.

— Olyan nagyon tüstént aligha lesz itt, szolt Feri. Mikor én kijöttem, még az ágyban volt.

— Már az igaz, hogy álmos táska, nem lehet reggel kizavarni az ágyból, szolt Etelke.

Épen akkor lépett be a mama.

— Megint lustálkodik valamelyik? Ilyen szép tavaszi reggelen valóban szinte vétek elaludni az időt. Igyekezni kellene mentül hamarabb kijutni a pompás levegőre. Megálljatok csak, ti kis lomhák! Mától fogva a ki idején nem érkezik a reggelijéhez, egy krajczár birságot fizet, és vasárnap, mikor a zsebpénzetekeket kapjátok, a birságot kifogom. Piroskának adom s ő fogja odaadni a templomba a szegény öreg koldusoknak.

— Jaj de jó lesz! Jaj de jó lesz! szolt Piroska tapsolva.

— Neked jó lesz, meghiszem, mondá Feri. De a kik birságot fognak fizetni, azok nem találják majd olyan kellemesnek. Szerencsére engem nem fenyeget a veszelelem, mert én mindig pontos vagyok.

— Vigyázz! A ki elbizakodik, könnyen pórul jár.

A mama kiment s kevéssel utóbb nagy sebbel-lobbal rontott be Aladár.

— Birságot fizetsz! Elkéstél, krajczárt fizetsz! kiálták neki.

— Mit? Miért?

Feri megmagyarázta a mama legújabb határozatát.

— Igen, szólt Piroska, és vasárnap én kapom a krajczárokat.

— Ez nagyon kellemes lesz, kicsikém. Utóljára még meg is gazdagszol belőle.

— Oh, nem lesz az enyém, a szegény öreg koldusoknak fogom adni.

— Mennyi birságot fog Aladár fizetni! szólt a kis Ede.

— Te csak a magad baján busulj, felelé Aladár. Jobb lett volna, ha nem torzkodol annyira. Tessék! Megette a kalács ropogósát, nekem csak a bele maradt.

— A ki elkésik, érje be a maradékkal, szólt Feri.

— Jól van jól. Majd meglátjátok, nem leszek-e holnap az első.

— Akkor hát nem lesz krajczár! szólt Piroska busan.

— Ejnye te kis gonosz! Hát te kívánod, hogy büntetést kapjak?

És Aladár szörnyen haragos képet mutatott. Erre a kis leány leugrott a székeről, Aladárhoz futott, czirógatta, ölelgette és mindenkép ki akarta engesztelni.

— Nem kívánom... nem vagyok gonosz... ugy-é nem vagyok gonosz? Piroska szereti Aladárt nagyon, nagyon!

— Így már jól van, kicsikém. Ha megígéred, hogy jól viseled magadat, most mindjárt magammal vislek, megetetjük a tengeri nyulaeskákat, aztán a galambokat, kacsákat.

— Jaj de jó lesz! Oh, nagyon jól fogom magamat viselni... csak vigyagaddal, kedves Aladár... jó Aladár.

— De ne maradjanak oda sokáig, inté a dada.

— Ne féljen semmit. Magamnak is vissza kell térnem, hogy Bélához menjek, mert nagyon unatkozni fog szegény.

Béla beteg volt, súlyos beteg sokáig. Most már üdülni kezdett, föl is birt kelni az ágyból, de még mindig ott üldögélt a nagy karos székben, mert járni még alig birt. A testvérek felváltva mentek hozzá, hogy szórakoztassák.

— Mig te oda jársz, bemegyek én hozzá, szólt Feri. Később ugy is kilovagolok apával. Megigérte, hogy magával visz.

— Kérdezze meg Feri urfi Bélától, mit kívánna ebédre, aztán majd mondja meg a szakácsnénak.

— Ez furcsa, nagyon furcsa! szólt a kis Ede elgondolkozva.

— Mi az a furcsa, kis vitéz? kérdé Aladár.

— Hát Bélának most mindennap a születésnapja van?

Nagy lett erre a nevetés.

— Oh te oktondi! Hát ugyan mért gondolod ezt? kérdé Feri.

— Hogy ne? Hiába nevettek! Mi mindnyájan csak egyszer választhatjuk, mit kívánunk ebédre, a születésünk napján. Bélának pedig olyan jó dolga van... mindennap a születésnapja van.

Erre még nagyobb lett a nevetés, ugy hogy szegény kis Ede egészen megrostelte a dolgot, mert még a piczike Piroska is nevette, ha nem is tudta miért. De azt még a kicsike is megértette, hogy

Béla nem azért válogathat most, mert jó dolga van, hanem mert beteg; bizony szívesen cserélne akármelyökkel.

Hanem Piroska nem sokat gondolt egyébre, csak arra, amit Aladár tett vagy mondott. A testvérek mindnyájan nagyon szerették egymást, de a kicsi bohó Piroska és Aladár közt még külön nagy barátság uralkodott. A nagyobbak közül egyiknek sem volt annyi türelme, hogy Piroskával úgy elbajlódják, mint Aladár szokta tenni. Mert hát Aladárra sokszor volt mindenféle panasz, de már azt nem tagadhatta senki, hogy nagyon jó szívü fiu volt és ha valami helytelenséget követett is el, bizonyosan csupa jóságból tette. Piroskának tehát ő volt a kedvence, majdnem úgy hallgatott reá, mint a szüleire. Most is, mi-helyt Aladár megindult, sietve ment utána.

Az ajtóban találkozott az apával.

— Ohó, kicsikém, hova oly sietve?

— Sietnem kell, Aladár hívott...

— Hát nem akarsz apa mellett maradni?

— Aladár vár...

— Ejnye, te kis gonosz, hát apácskát nem szereted?

Piroska kissé meg volt akadva. Végre megszólalt:

— Oh dehogy nem... Piroska nagyon szereti apácskát... de Aladár ígérte, hogy elmegyünk megetetni a nyulacskákat, galambokat...

— Várhatnak azok egy kicsit.

— Igen, de Aladár nem akar várni... Aladár megharagszik, ha miattam kell várnia. Ugy-é mehetek, apácska?

És meg sem várva a feleletet, szaladásnak eredt, jól látva az apa mosolyán,

hogy nincs kifogása. Aladár ezalatt már a tornác végén az ajtóban állt.

— Aladár! Várj egy kicsit! Kalapot kell kötnöm.

— Csak jöjj szaporán! A kalapodat már elhoztam.

— Akkor hát kösd fel szépen a fejemre.

Aladár megtette, de biz' az nem valami szépen volt megkötte.

— Oh, nem jól van, szólta Piroska. A szalagnak hátul kell lenni. Fonákul csináltad, nem úgy mint a dada szokta...

— Nem is a fiuk mestersége az, hogy kis leányoknak felkössék a kalapot. Megállj no... megigazítom... így ni, most már jól van, a nyulacskák és galambok meg lesznek veled elégedve.

És Aladár addig igazgatta a kalapot, míg végre jól illett, már úgy a hogy. Aztán kézen fogta hugocskáját s az udvaron és kerten keresztül elsétáltak a házikóig, melyben Aladár az ő kedvencz nyulacskáit tartotta. Vitt nekik jó fris salátát és engedte, hogy Piroska etesse sorra a szelid kis állatokat, amiben a kis leánynak olyan gyönyörúsége telt, hogy alig tudott megválni tőlök.

— Most már mennünk kell, mert még a galambokat kell megetetni, pedig nincs sok időnk, tudod, nem szabad sokáig a napon járnod.

A galambok etetése is nagyon kedves multság volt, mert a szelid szárnyasok jól ismerték kis gazdáikat, oda röptültek a vállukra és kézbelettek. A két testvér aztán a kerti tóhoz ment, hol az apa néhány ritka fajta külföldi kacását tartott. Ezek mohón faldosták az eléjük szórt

eléséget. Ez nem tetszett nagyon Piroskának.

— Ezek csunya madarak, nem engedik magukat megfogni. Menjünk a lovacskákhoz.

Aladár nem tudta soha megtagadni hugocskája kívánságát.

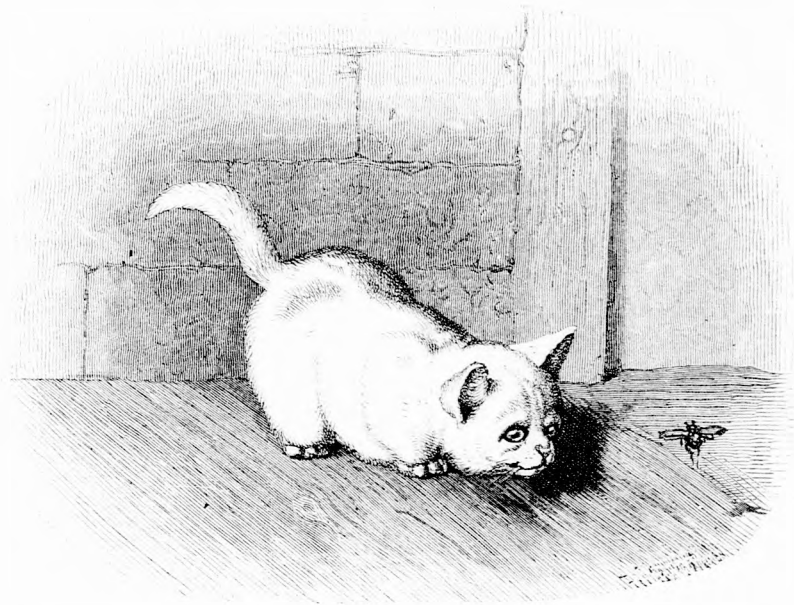
— Jól van, hát menjünk a lovacskákhoz.

Megnézzük, föl van-e nyergelve a Szellő meg a Villám.

— Nekik is viszünk enni valót?

— Mit vinnénk a lovacskáknak? De megállj csak! Amott az almafa alatt sok lehullott alma van, amit a szél rázott le... ez jó lesz a paripáknak.

— Oh, azt én is megeszem.

ZIZIKE ÉS A DARÁZS. (Lásd a 230. lapon.)

— De nem szabad ám!

— Miért nem?

— Mert még éretlen; beteg lennél tőle. Aztán nem is jó még; olyan savanyu, akár az eczet.

De a kicsi Piroska nem akarta ezt olyan könnyen elhinni. Mikor fölszedgették a sok éretlen almát, mindinkább nőtt az étvágya. De mikor az a szigorú Aladár nem engedte.

— Várj csak, kicsikém, szölt Aladár. A te köténykédbe fogjuk rakni.

Igy még nagyobb lett a csábítás. Ő maga vigye a sok szép kis almát és ne legyen szabad hozzányulni!

A mint mentek befelé, Piroska hátra maradozott s Aladár jó ideig nem gondolt semmi rosztat. Pedig a kis hamis fortélyban törte a fejét.

— Az már mégis borzasztó, hogy

meg ne kóstoljam, gondolá. Ha jó a lovacskáknak, mért ne volna jó nekem? Azért is megeszem egyet. Aladár nem kóstolta, nem tudja milyen, bizonyosan nincs igaza.

És elszántan beleharapott egy almába. Irtóztató savanyu volt, majd kiesett utána Piroskának a foga. De azért még nem akarta magának sem megvallani, hogy rossz biz' az. Beleharapott még egyszer és erőszakolta, hogy megegye. De hát nem bírta semmiképp lenyelni.

— Aladárnak mindig igaza van... csakugyan nagyon rossz, gondolá. De most mit tegyek ezzel a fél almával? Eldobom.

El is dobta, de ép ekkor fordult hátra Aladár.

— Mit csinálsz? Oh te kis torkos, hát mégis ettél abból a rossz, éretlen almából!

Jaj, most mindjárt baj lesz, Aladár megharagszik. Piroška tehát ki akar bujni a bajból.

— Nem, nem ettem, felelé elszántan.

— De igen, ettél. Itt van a szád szélén egy kis darabka. Tehát nemcsak beleharaptál, hanem most még hazudtál is. Ez nagy bűn, kicsikém.

Piroška zavarodottan hallgatott.

— Nem emlékszel-e, folytatá Aladár, mit mondott a mama?

— Oh, nem tudhatom én azt mind, amit a mama mond... szólt a kis leány akadozva.

— De erre bizonyosan emlékszel, mert jól magyarázta, mily csuf dolog a hazugság. A ki hazudik, azt senki sem szereti.

(Folytatása következik.)

ZIZIKE ÉS A DARÁZS.

— Állatmese. —

(Képpel a 229. lapon.)

GSÖNDESEN szunyókált az öreg cziczamama, mellette pedig Zizike, a hófehér kis czicza. Voltaképen Zizike nem aludt, csak unatkozott. Szeretett volna játszani, ha lett volna kivel.

Épen nagyot akart ásitani, mikor nagy zsongás-bongás hallatszott.

— Jaj be gyönyörű nagy légy! Milyen szép sárga! És milyen kövér! Szinte kedvem volna megfogni, csak lehetne.

Az öreg czicza fölébredt s álmosan mondá:

— Eszeden járj, Zizike! Az nem légy, hanem darázs, veszedelmes jószág. Maradj csöndesen, nyugodtan, akkor elmegy.

És a cziczamama újra elszenderült.

Nem is lett volna semmi baj, ha a daráznak épen az a hely meg nem tetszik. De épen oda sütött a nap, a darázs tehát zümmögve keringett erre-arra, majd le szállt a földre és sétált egy kicsit.

— Most megfoghatnám, gondolá Zizike és villogó, sóvár szemekkel közeledett; de a darázs nevette, felröppent és a magasban zümmögött tovább. Zizike csak azért is ugrálni kezdett utána, de persze hiába, s a zajra az öreg czicza ismét fölébredt.

— Ejnye te szófogatlan! Hát nem intettelek, hogy maradj veszteg? Bizony még bajba kevered magad. Tüstént fekjél le, mert a daráznak az a természete, hogy ha ingerlik, csak azért sem megy el.

Zizike durczásan lefeküdt, de folyton szemmel tartotta az ott röpkedő darazsat.

— Csak azért is elfogom! gondolá. A mama már újra alszik, nem fogja látni. Persze, neki nem akarózik mozogni, hát azt sem akarja, hogy én fogjam el. Oh tudom én azt! Az öregek mindig tiltogatják ezt is, mintha mi fiatalok semmit sem tudnánk. Bizonyosan jó falat ez a kövér

légy... hanem persze, csak azt szabad megennem, amit kapok... De biz' én nem engedem magam megijeszteni, nekem hiába mondja, hogy ez holmi veszedelmes jószág.

Epen ekkor a darázs megint lebecsátkozott a földre. Zizike óvatosan közeledett, aztán hirtelen ugrással be akarta kapni a darazsát; de ez sem volt ám rest, felröppent, csakhogy egyenesen neki a Zizike orrának, beleszurta kegyetlen fullánkját, aztán elröppült.

Zizike hamarjában azt sem tudta, mi történt vele, csak sivaikodott, ugrált és hempergett a nagy fájdalomtól s persze fölriasztotta a cziczamamát, ki azonnal kitalálta, mi történt.

— Megkaptad, amit érdemeltél és jövöre okulni fogsz belőle. Mert tanulni kétfélekép lehet: vagy hallgatsz az okos szóra és akkor nem lesz soha panaszod, vagy a magad kárán tanulsz meg, amit hiinni nem akartál. Kiki lássa, melyiket választja.

TALÁLÓS MESE.

VAGYOK minden vízben,
De nem a tengerben,
Meglélsz a csívizben,
Pépből nem lélsz engem.

Bakkancsban, topánban
Hasztalan keresgélsz —
De már a csizmában,
Pajtás, megint ott lélsz.

Ott vagyok a rizsben
De nem a kásában —
Ott vagyok a csízben,
De nem madárkában.

Benn vagyok a tizben,
De nem kétszer ötben —
Megtalálász több ízben,
De sohasem egyben.

SZÓ ÉS TETT.

(Képpel a czimlapon.)

AVASZI mosolygó napsugár csillogott a folyó vizen s Lottika ott ringatózott a csónakban, félig örvendezve, fé-

lig duzzogva.

— Az a gonosz Endre! Utoljára bizony még rászédett! Már mióta várom!

Azt bizony várhatta. Endre ott ült a szobájában, kényelmesen elnyújtózva egy karosszékekben. Előtte pedig két fiú állt.

— De hát legyen eszed, Endre! Ilyen gyönyörű időben nem akarsz kijönni lapdázni!

— Mondom, nem mehetek, egyéb dolgom van. Majd máskor.

— Oh, tudom én már, miért nem akarsz jönni! Attól a veszett kutyától félsz, a melyről hire jár, hogy itt kóborol a falu körül.

Csakugyan ez volt a hír és sokan megijedtek. Endre pajtásai, Károly és Gyula, mindjárt el is hitték, hogy Endre ettől fél. Mert ők ketten magukat igen bátor vitézeknek tartották, Endrét pedig sokszor nevelték, mert jóval gyöngébb volt.

— Ne félj no, biztatta Károly. Hiszen veled leszünk és ha utunkba akad az a veszett kutya, agyon ütjük.

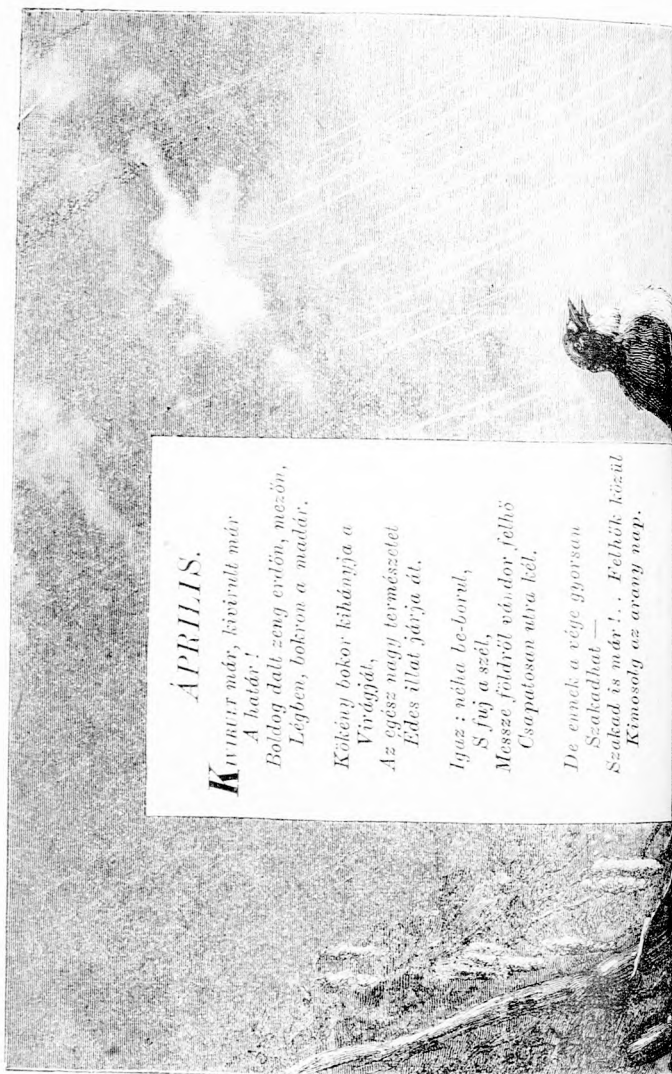
— Nagyon jó lesz, ha megteszitek, de azért most az egyszer mégsem mehetek veletek.

Mivel pedig nem akarta megmondani, miért? — a két pajtás gunyos nevetéssel távozott. Endre aztán szintén késülődött.

— Nem mondhattam meg nekik, hogy Lottikához megyek, mert még inkább csúfoltak volna; úgy is mindig nevetnek, hogy olyan kisasszonyos fiu vagyok. Pedig tegnap megigérttem Lottikának, hogy megcsónakáztatom és amit ígérek, meg is tartom. Csináltattam a molnárral jó új evezőt, kiviszem. Csak Károly és Gyula ne azon a tájon járjanak.

De bizony azok épen azon a tájon sétáltak s mikor Endre kiért a szabadba, mindjárt látta őket. Hanem vissza már nem fordulhatott, mert a pajtások is látták, de látta a csónakban türelmetlenkedő Lottika is és integetett neki, hogy siessen. Lottika és Endre unokatestvérek voltak és mert Lottika egyetlen leány volt, nagyon szerette, ha Endre ellátogatott hozzá. A folyó nem volt messze a kertjőktől. Lottika édes atyja csinos kis csónakot vett s mert a víz se nem mély, se ragadós, a gyermekeknek szabad volt csónakázniok. Endre szívesen csónakáztatta Lottikát, bár pajtásai gunyolták, hogy inkább a kis leánnyal tölti idejét, mint hogy velök birkózzék

és más olyan multságokat keressen, minőkkel izmos, bátor fiuk szoktak mulatni.

ÁPRILIS.

Kiváncsi már, kiváncsi már
A hátár!

Boldog dall zeng erdőn, mezőn,
Légtérben, bokron a madár.

Kököny bokor kihánja a
Virágját,

Az egész nagy természetet
Édes illat járja át.

Igaz: néha beborul,

S fúj a szél,

Messze földről vándor felhő
Csapatosan útra kel.

De ennek a rége gyorsan

Szakadhat —
Szakad is már! . . . Felhők közül
Kimosoly az arany nap.

— Persze, mert félénk, megijed holmi apró bajtól!

Most is mindjárt újra kezdték és

ingerkedve kísérték, mikor egyszerre kétségbeesett sikoltozás és nagy ugatás hangzott a hátuk mögött. A mint megfordul-

leánya, kit otthon sokszor láttunk az ő kedves szelid báránycájával, melyet úgy szeretett és dédelgetett, mint valami kisbabát. (Lásd a képet a czimlapon.) Most egy nagy kutya vette őket üzőbe. Mariska ölbe kapta kedvenczét és futásnak eredt; de látni lehetett, hogy a dühös eb mindjárt utóléri. Mariska egyenesen a fiuk felé szaladt.

— Segítség! Segítség!
Jaj, jaj!

— Ez talán az a veszett kutya! szólt Károly nyugtalanul.

— Bizonyosan az, szólt Gyula. Látszik, hogy tajtékzik a szája.

Endre ezt nem látta ugyan, de maga is elhitte, hogy ez az a veszedelmes állat. De ép ezért így szólt:

— Károly, nézd, itt van nálam ez az evező. . . hatalmasan lehet vele ütni. Meg kell menteni azt a szegény kis leányt. Te erősebb vagy, fogd az evezőt és szaladj a kutya elé, üsd le.

— Micsoda? Mit? Hogy én elébe menjek a veszett kutyának?

— No persze! Hiszen mondtad, hogy agyon ütöd, és most nagyon is szükséges.

— Hát ha nem találja jól és a kutya ráugrik, megmarja és belehal! kiáltá Gyula ijedten.

tak, látták, hogy egy leányka szalad teljes erejéből, ölében egy kis báránycáját tartva. Ismerték jól; Mariska volt ez, a jegyző

— Van eszem, hogy olyan bolondot cselekedjek! szolt Károly. Jobb lesz fölkapaszkodni erre a fára, míg odább megy az a veszett állat.

És a következő pillanatban már nagy sietséggel kapaszkodtak fel a fára. A szegény Mariska pedig épen ekkor még nagyobbat sikoltott, mert elesett és föl sem birt hamarjában kelni; már azt várta, hogy a dühös eb mindjárt rajta terem és széttépi. Talán meg is történt volna ez; csakhogy, mire az eb oda ért, már Endre is ott volt és egy jól czélozott hatalmas evezőcsapással olyat ütött a dühös állatra, hogy ez összerogyott, aztán vonitva, megrettenve gyorsan elmenekült.

— Nem veszett kutya ez, szolt Endre; no de azért bajt mégis okozhatott volna. Kelj föl Mariska, ne félj semmitől, már nincs veszedelem.

Ekkor vette csak észre, hogy vitéz pajtásai hol kuporognak.

— Lejöhettek bátran, kiáltá nekik nevetve. Nem veszett kutya az, bottal elkergethetitek, ha újra találkoztok vele. Hanem attól tartok, nem vagytok olyan rettenetes vitézek az igazi bajban, mint gondoltam.

Károly és Gyula így meg úgy magyarázgatni akarták a dolgot, de biz' azt nem lehetett s Endre így szolt:

— Lássátok, én nem dicsekedtem s nem is tartom magamat nagy vitéznek, de ha kell, hát helyt állok. Remélem, jövőre nem fogtok csufolni csak azért, hogy izmosabbak vagytok; mert úgy látom, a vitézség nem csak attól függ, ki milyen erős. Most pedig legalább kísérvétek haza a szegény megijedt Mariskát, én pedig

megyek Lottikát csónakáztatni, ha nevettek is.

De bizony Károly és Gyula ezentul nem nevettek többé, mert látták, hogy a dicsekvő szónál sokkal többet ér a tett.

A NAGY VITÉZEK.

— Rajzolta *Jankó Elemér.* *) —

(Képpel a 239. lapon.)

KATONÁSDIT játsszunk, fiúk!
Fiúk, legyünk katonák!
Támadjuk meg hősiesen
Az ellenség táborát!

Szigetvárból kirohanva,
A törökre rá csapunk.
Én leszek majd Zrínyi Miklós —
A honé vériünk, karunk!

Ide mellém, dolidám,
Rajtunk függ a hon szeme —
Kard ki, kard! Hulljon rakásra
Országunknak ellene!«

Igy szól a nagy Zrínyi Miklós
(Voltakép a kis Feri)
S képzeletében a pogányt
Bajnokival leveri.

Le bizony! Éljen a nemzet!
Éljen szép hazánk! Vivát! . . .
Amint rázendít egyszerre
A csacsí harsány iát.

Megdöbben a vitéz sereg;
»Jaj, bizony tán a tatár!« . . .
S futva futnak — s nézi őket
Nagy tünődve a számár.

*) Országos hírű festő művészünk, *Jankó János* kis fia, aki e tréfás rajzvázlatával is megmutatja, hogy jeles apja nyomdokaiba lép. F. h.

A KÁDI PAPUCSAL.

— Arab mese. —

Az öreg fáradtan czammogott a meredek ösvényen. Haza felé tartott, s botja végén egy fertály ürüt cipelt, melyet a szomszéd faluban vásárolt. Sidi-ben-Abdaláhnak hitták. Rongyos öltözékéből kiritt szegénysége. Köpönyege fehér lehetett valamikor, de most már mindenféle színben játszott a kopottság miatt.

Lassan haladt, mint türelmes muzulmánhoz illik, mikor egy hozzá hasonló szegény ördög jött vele szemközt.

— Allah növeszse meg az árnyékosdat! szólította meg Sidi-ben-Abdaláht.

— Részesítsen minden tőle telhető üdvben téged is, válaszolt ez.

— Csinos darab hust hoztál magaddal.

— A Gondviselés kegye kísért vásárlásom közben.

— S mit fizettél érte?

— Husz réz parát.

— Nem drága. Isten veled!

Azzal odább állott; Sidi-ben-Abdalah is folytatta utját.

Most egy fiatal ember jött vele szemközt. Teve hátán ült s az állat hullámozó járása állomba ringatta. Utja egy forrás mellett vitt el s a teve megállt inni. Az utas nagyot bölintott fejével, aztán fölkapta s rábámult Sidi-ben-Abdaláhra.

— A próféta szakállára, csinos darab hust cipelsz magaddal! — szólította meg.

— A Gondviselés kegye kísért vásárlásom közben! — válaszolt ez ájtatosan.

— Drágán fizetted?

— Csak husz réz parába került.

— Jó vásárt csináltál.

— Allah kegyelmes a szegények iránt.

— Részesítsen ezentul is minden áldásában, — mondá az ifju s ujra tevéjére szállt.

— Magaddal viszed szívem jobbik felét, — válaszolt Sidi-ben-Abdalah, a ki nem akart az udvariasságban adósa maradni.

Aztán folytatták utjokat ellenkező irányban.

Amint falujához közeledett Sidi-ben-Abdalah, mindig több emberrel találkozott. Egyik sem mulasztotta el megkérdezni, mit fizetett a fertály ürüért. S ő mindenkinek kimerítő fölvilágítással szolgált; de lassanként végre fogyni kezdett a türelme. Rövidebben felelt s nem kísérté válaszát a szokott áldásokkal.

— Mennyit fizettél a husért?

— Husz parát!

Csendes harag vett rajta erőt. Mit törődnek ezek az emberek az ő husával? Vagy csak ingerelni akarják? No akkor emberükre találtak benne.

— Mit fizettél a husért, jó Abdallah?

— Husz parát! — kiáltott dühösen Sidi-ben-Abdalah.

Káromkodva ment odább. A kíváncsi kérdező bámulva nézett utána, nem ismert benne rá a jámbor és szelid Sidi-ben-Abdaláhra. Ez leakasztotta a botot válláról és fenyegető mozdulatokat tett vele a levegőben, mintha azt biztatná, a ki legközelebb szóba mer vele állani.

Nem tartott sokáig és csakugyan a botra került a sor. Alig haladt husz lépés-

Sidi-ben-Abdalah áhitattal tekintett az ég felé, aztán komoly hangon ismétlé:

— Csak egy Isten van, Allah, s Mohamed az ő prófétája!

— Miért nem felelsz kérdéseimre? Hogy hinak? Hol lakol? Miért bántottad ezt az embert?

Sidi-ben-Abdalah megint az előbbi válaszszal állt elő. A bíró kezdte türelmét veszteni; haragosan kiáltott a vádlottra:

— Fogsz-e végre felelni?

— Csak egy Isten van, Allah, s Mohamed az ő prófétája! — hangzott a válasz.

A kádi fölkapta a földön heverő papucsát s magánkívüli dühében a vádlott fejéhez vágta.

Abdalah lehajolt, fölvette a papucsot, oda tette a bíró elé és szelíd hangon így szólt:

— Látod kádi, te tudós és bölcs ember vagy s mégis fejemhez vágta papucsodat, mivel tizszer isméttem előtted egy szent mondást; hogy ne vesztetem volna hát én el türelmemet, mikor huszszor intézték hozzám ugyanazt a bamba kérdést?

A kádi meg volt fogva, fölmentette Sidi-ben-Abdalah-t a vád alól.

Az egész falu bámulta az egyszerű ember bölcsességét s nagy diadallal kísérté haza.

Sidi-ben-Abdalah fölsóhajtott magában:

— Azért mégis az eb volt a legbölcsőbb: ő ette meg vacsorára az ürüzombot!

A PÁLYANYERTES.

— Kicsi beszélyke. —

SZÉP erdős tájon épen elkészült a gazdag gróf új vadászkastélya. Ma fogják megnyitni, még pedig nagy vendégséggel. Eljönnek a gróf előkelő barátai, lesz nagy vadászat, és minden vendég magával hozza szép vadászkutyáit. Hogy annál több multság legyen, jutalmakat tűztek ki a legszebb és legjobb vadászkutyára. A jutalmat persze a gazdája kapja, de az ügyes eb sem bánja meg, hogy jól viselte magát és fölkereste a vadat; kap jó falatot és sorra megsimogatják a vendégek.

A gróf épen körülnézegetett mindenfelé, rendben van-e minden a vendégek fogadására. Amint az udvaron végig ment, egy kis fiut pillantott meg, kit nyomon követett mindenfelé egy kis fekete kutya.

— No Misike, talán te is versenyezni akarsz a Kóborral? szólt a gróf tréfásan. Nem valami szép és derék állat, bajosan nyersz vele.

Misike fülig elvörösödött és elfutott Kóborral együtt a ház mögé. Nem volt nekik olyan vágyuk, hogy a gazdagok társaságába keveredjenek. Misike a vadászkastély felügyelőjének a fiacskája volt, Kóbor pedig, — no arról senki sem tudta honnan került ide, azért is kapta a Kóbor nevet. Ezt ő egy csöppet sem bánta, csak hagyják őt járni-kelni kis gazdájával, Misikével. Pedig ugyancsak nem barátságos módon ismerkedtek meg.

Még építették a várkastélyt s Misike ott járt-kelt a munkások közt, kikre apja ügyelt föl. Épen szüneteltek s ebédre gyültek. Misike a kő és gerenda halma-

zokon kapaszkodott s épen egy nagy kórákásról ugrott le, mikor a megrettent állat vonitva futott el, de vagy harmincz lépésnyire megállt, leült és sováron nézte a falatozó embereket. Lompos, sovány jószág volt az istenadta; ki tudja honnan és mióta kóborolt már, míg ide került. Éhsége még nagyobb volt ijedségénél és mikor megszánták s dobtak neki egy kis konczot, félénken ugyan, de közelebb jött és hálás, okos szemekkel nézett jötevőire.

Ezalatt pedig sirdogálás hallatszott a kórákás felől.

— No mi a baj Misikém? kérdé az apja.

De a kis fiu ugy el volt érzékenyedve, hogy alig birt felelni.

— Oh... oh... a kutya...

— Mit? Talán megharapott?

— Dehogy... szegény kis kutyácska... agyonütöttem...!

— Már hogy ütötted volna agyon! Amott van ni... épen enni adnak neki.

— Igen, de az egyik lábát letörttem... láttam, amint futott, csak három lába volt.

— Megvan annak mind a négy lába, csak ugy felhuzta, mert egy kicsit rátapostál.

A jószívű Misike maga akart erről meggyőződni, oda ment és egy darab kenyérrel csábitgatta magához a kutyácskát. Ez pedig talán nem ismert rá megriasztójára, vagy ha ráismert is, nem volt haragtartó; elég az hozzá, oda ment Misikéhez, még pedig baj nélkül mind a négy lábán. A kis fiu tehát megnyugodott; de mert a szegény állatnak mégis fájdalmat okozott, azzal akarta jóvá tenni, hogy

pompásan megebédeltette. A kis kutya pedig nem kínálhatta magát; látszott, hogy régóta nem volt ilyen jó ebédje. Mire az enni való elfogyott, Misike és a kutyácska jó pajtások lettek, mintha rég ismerték volna egymást. Nem is akartak többé elválni egymástól. Misike megkérte az apját, hogy a kutyácskát tarthassa meg.

— Nem bánom, fiacskám. Nem valami szép jószág ugyan, de olyan barátságos, okos tekintete van, hogy jó kutya válhatik belőle. Aztán itt az erdei vadász-lakban nem is árt egy jó házőrző.

A kis fekete kutya tehát ott maradt és mert kóborlás közben tévedt oda, Kóbor nevet adtak neki. Megtanulta mihamar, mert Misike százszor is hívta napjában. Együtt sétáltak, szaladgáltak, játszottak és Kóbor lassacsán simább szőrt kapott, kövérebb is lett, de hát szépnek biz' ő nem volt szép azután sem. Hanem ezt Misike nem bánta, neki elég volt az, hogy az ő Kóborja hűséges, ügyes, okos állat, megtanult szépen szolgálni, eldobott tárgyat megkeresni s más effélet. Szerényen, csön-deskén éltek s arra már ugyan hogy is gondolhattak volna, hogy Kóbor itt most az előkelő urak kitanított gyönyörű kutyáival versenyezzen? Elbujnak ők, ne is lássa őket senki.

— Csufoznak minket, szegény Kóbor! szólta Misike, megsimogatva hű pajtását. Azt mondják, csuf vagy! Ne gondoldj velem, én azért mégis szeretlek.

Kóbor nem is látszott busulni és vigan ugrándozott kis gazdája körül.

Ezalatt a vendégek megjöttek, kirándultak vadászni, visszatértek s volt nagy lakoma, sürgés-forgás. Misikének is jutott

sok jó csemege, de még dolga is. A tornácban segitenie kellett bort és vizet töltögetnie a palaczkokba. Szinte meg is feledkezett kutyájáról, mikor Kóbor egyszerre megjelent az ajtóban s ott két lábra állva szolgált, de egyuttal sajtáságon vinnyogott.

— Éhes vagy? szolt Misike. Majd kapsz később. Most csak menj!

De Kóbor nem ment. Meg-megindult, de újra visszatért és olyan sajtáságon viselte magát, hogy Misikének végre is feltűnt.

— Kóbor akar valamit. . . azt akarja, hogy vele menjek.

Megindult és ekkor Kóbor szaladásnak eredt. hátra-hátra nézve, követi-e kis gazdája. Egyenesen a patak felé vezette és amint közelebb jöttek, Misike kétségbeesett sikoltozást hallott. Még gyorsabban futott s hogy a vízhez ért, ugyancsak megrémült: a vízben ott lubiczolt a gróf négy éves fiacskája, görcsösen belekapaszkodva egy lehajló fűzfágba. s ha elereszti, elsodorja a víz.

Misike, bár maga is alig volt több hét-nyolcz évesnél, megértette a veszedelmet s belátta, hogy amig ő a házhoz fut segítségért, a kis fiucska odaveszhet.

— Kihuzom én magam is. . . fürödtem én itt a patakban. . . nem ér egészen a nyakamig, meglábolom.

És pár percczel később Misike már vitte az ijedelemtől elájult kis fiut be a házba, mialatt Kóbor örvendezve ugrált körültek.

Lett persze nagy ijedelem, mikor a gróf kis fiát ilyen állapotban megpillan-

tották; de másrészt örültek is szerencsés megmentésén.

— Ezt pedig annak a csuf kis Kóbornak köszönhetjük, melyről épen ma oly megvetőleg szoltam, mondá a gróf. No's Misike, ha nem akartál is, mégis pályáztál a kutyáddal és te nyertél, tied az első díj, ötven arany, mert a többi hies eb csak nyulat, rókát fogott, a csuf kis Kóbor fiamat mentette meg. Ne is felejsük el, hogy szerény külseje miatt senkit és semmit sem szabad megvetni, mert az a legszebbik, a ki a legjobbjik!

KOCZKAREJTVÉNY.

a	a	a	a
e	e	e	g
g	r	r	r
r	ny	ny	ő

Ezen betűk úgy helyezendők el, hogy vízszintesen és függőlegesen olvasva a következő szavakat adják:

1. sor: nemes fém,
2. » költői műfaj,
3. » szép állat,
4. » ez a sorsjátékban szerencsés.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 13-dik számában közölt rejtvény megfejtése:

Járom pálcza.

Helyesen fejtették meg: Jónás Aladár és Béla, Keczer Stefánie és Antal, Dózsa Aranka, Ilonka és Ödön, Schlesinger Frédi, Benke György, Meskó Aranka és Mariska,

Könczey Mariska, Leidenfrost Gyula, Sonnenberg Emma, Soós Elvira és Zoltán, Béli Pál, Gyárfás Rózi, Merza testvérek, Székely Irén, Schweiger Józsi, Urban Mariska, Sántha Evilka és György, Varró Pista, Gorovics Lajos, Kaboss Andor, Kispál Klára, Koller Miczi és Vilma, Bernád Etelka és Gizella.

*
»A Kis Lap« XXX. köt 11-ik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Gyárfás Rózi, Kirchknopf Feri, Wallerstein Margit és Laura, Fischer Roza, Neumann Mariska, Bürger Erna és Leona, Tischler Mari.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Pfeifer Béla. A fumei had-tengerészeti akadémia 1886/7-ki 1-ső évfolyamában összesen 12 hely lesz betöltve. A fölvételi feltételek: 1. Állampolgári jog a magyar korona országaiban, mely az illetékes hatóság részéről kiállított *honosági* bizonyítvánnyal igazolandó. 2. Szabályszerű életkor, mely az akadémia 1-ső évfolyamára nézve már betöltött, vagy a fölvételi tanév első évnegyedében betöltendő 14., de még tul nem haladt 16 év. 3. Az akadémia 1-ső évfolyamába leendő felvételere kívántatik al-reál iskolai, al-reál-gymnasiumi vagy al-gymnasium teljes és jó sikerű befejezést mutató bizonyítvány. 4. Az előadási nyelv a német s így a felvételi vizsgát szintén német nyelven kell letenni. Végre 5. a fumei hadtengerészeti akadémia IV-ik évfolyamát sikeresen végzett növendékek az intézetből mint 2-od osztályu tengerész-hadapródok lépnek ki. Folyamodványodat a m. k. Honvédelmi ministeriumnál köll benyujtanod. Ezek azok a főbb pontozatok, melyeket a hivatalos »Budapesti Közlöny«-ből szedtem ki a számodra. Lépéseid sikeréről tudósíts. — **Csóka Gyula.** »Délibáb« czimen Jókai Mór lapot szerkesztett, de ilyen nevű regénye nincs. — **Schweiger Józsi.** Vidékenként hol »járópálcza,« hol »járómszög« a neve, de értelemre ugyanaz. — **Keszely Mariska, Deutsch Frida, Jávör Dani.** A megfejtők száma mutatja, hogy olvasó társaitok a kis bökkenőn könnyen átestek. — **Kende Dzsalma.** A megfejtést elfelejtetted megírni, de azért — jóllehet hasonlót sokszor közlött már a »Kis Lap« — mégis kiadom, módosítva s kissé bővebben. — **Szigeti Ilona.** Külön szindarabot nem küldöttem senkinek, de igenis összegyűjtöttem a »Kis Lap« huszonhét kötetében megjelent színműveket egy díszes könyvben, mely »Forgó bácsi színháza« czimen megjelent Budapesten, az *Eggenberger*-féle könyvkereskedésben (Hoffmann és Molnár.) Utánvétellel, vagy akár a helyi könyvkereskedés által is (ha van) megszerezhetők. Ebben a gyűjteményben aztán kedvetekre válto-

gathattok. — **Kubinyi Irén.** Kedves soraid örömemre szolgáltak — **Gyárfás Rózi.** Meg lehetsz felőle győződve, hogy vonzalmad rokonérzetet költött az én szívemben is, melynek legjobb érzelmeivel kívánom a te gyarapodásodat. — **Erdőbénye.** Megkaptam a jótékony czélú műkedvelői előadás szinlapját, mely a »Kis Lap«-ból vett két darabnak előadását jelenti. Beküldője nem nevezte meg magát. Kérem, tudósítson az eredményről s hogy mi czélznak jutott az est jövedelme. — **Bukovszky Margitka és Ferdike.** Megérkezett. A két fücska hálás üdvözlését küldi általam. — **Ráth Irénke.** Szívesen látlak: de ne feledd, hogy biztosan csak pénteken, a déli órákban találsz a szerkesztői hivatalban. Ha nem csalódom, kedves atyáddal tanuló társak voltunk a bécsi egyetemen. Add át neki üdvözlömetem. — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

Kis Ertesítő.

»Kis Lexikon.« Ez a czime dr. *Wekerle* László szerkesztésében és a »Pallas« kiadásában megjelent egyetemes ismerettárnak, mely rövid és világos foglalatban nyújtja mindazt, ami az ifjuság ismeretkörébe tartozik. Díszes mellékleteiben közli az országok czimereit, földabroszokat, jelesek arczképeit, növények, állatok, híres épületek s egyéb nevezetes dolgok, ritkaságok stb. rajzát. Eddig 9 füzet jelent meg, egy-egy-nek ára 30 kr., s körülbelől 150—160 lapra terjed mindenk. Ajánlhatom. **F. b.**

Jótékony-ság.

A *bölcsöde* javára: Kubinyi Irén és testvérei 50 kr. — A már eddig kimutatott 484 frt 12 krral együtt összesen 484 frt 62 kr., és 1 db 10 frankos arany.

Halmi Ferencz árvái javára: Kubinyi Irén és testvérei 50 kr.

Tihanyi Miklós árvái javára: Kubinyi Irén és testvérei 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimü napilapban.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.